

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁתַּת בֵּא

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ט - חלק ו'

קונטרס 246

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תקונין וְדא איהו דיקנא דזעיר אנפין וכד נחית מן דיקנא יקירא עלאה
דעתיקא קדישא בהאי דיקנא דזעיר אנפין נגדין י"ג מבוועין דמשחא
עלאה בהאי דיקנא ומשפחין ביה כ"ב תקונין ומניה נגדין כ"ב אתון
דשמא קדישא).

וְאִם תֹּאמַר דִּיקְנָא לָא אֲשַׁתְּכַח, וְלֹא אָמַר שְׁלֹמֹה
אָלָא (שיר השירים ה) לְחַיִּיו. (ולא קארי דיקנא) אָלָא
הָכִי תֵאנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא, כָּל מַה דְאֲטָמַר וְגַנִּיז,
וְלֹא אֲדַבֵּר וְלֹא אֲתַגְלִיֵּיא. הֵהוּא מְלָה הוּי עֲלָאָה
וְיִקְרִיא מִפְלָא, (משום) וּבְגִין דָּא הוּא סְתִים וְגַנִּיז.

ספר נפלאות הזוהר

למעלה, כי] קודשא בריך הוא, פניש לפמליא דיליה, [הקב"ה מאסף את הפמליא
שלו, שהם הנשמות העליונות והמלאכים,] ואמר, שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת
נשמתא דא דפלוני, [ואומר להם, שמעו את חידושי התורה שאמרת נשמה זו של
איש פלוני,] וכלהו מוקמי הדיא מלה בתרי מתיבתא. [וכל הפמליא של מעלה מקיימים
את דברי חידושי התורה, בשתי ישיבות, בישיבה של הקב"ה ובישיבה של מלאך
מט"ט.] אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא, חתים להדיא מלה. [הם למטה,
והקב"ה למעלה חותם על אותם הדברי תורה, כלומר הוא מסכים לאותו החידוש].
תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, [בא וראה, כשנתחדש איזה חידוש בתורה,
ונשמתא דנחמא בשפתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. [ונשמה שירדה
בשבת נתעסקא באותם דברים החדשים, ובמוצאי שבת עולה למעלה, אז] כל פמליא

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשָׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהִימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזוּהַ תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זוּהַר יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכְתָּ מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חֲבוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חֲבוּרוֹת שֶׁחֲלָקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרֵת הַדִּין נוֹתֵנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזְהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזְהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לִקַּח הַסֵּפֶר הַזְהַר בְּיַדִּי קָדְשׁוֹ וְרָקַד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקָדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁקַבְּ בְּפִי קָדְשׁוֹ אֶת סֵפֶר הַזְהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזְהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעַנְיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחֲרַבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזְהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קָדְשׁ הַקְדוּשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנָס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחַתְוֹנִים, וְיִפְרַע עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחֲבוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְתַּפִּים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׁלַמְדוֹ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֶפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזְהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרָם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרֵת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וּדִיקְנָא מְשׁוּם דְּהוּא שְׁבַחָא וְשְׁלִימוּתָא, וְיִקְרִינָא מְפַל
פְּרָצוּפָא, גְּנִיזָה קְרָא, וְלֹא אֲתַגְלִיָּיא.

וְתֵאנָא, הַאי דִּיקְנָא דְּאִיהוּ שְׁלִימוּתָא דְּפְרָצוּפָא
וְשְׁפִירוּתָא דְּזִיעִיר אַפִּין, גְּפִיק מֵאוּדְנוּי,
וְנַחֲתִית וְסְלִיק וְחָפִי, בְּתַקְרוּבָא דְּבוּסְמָא. מְאִי תַקְרוּבָא
דְּבוּסְמָא. כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שיר השירים ה) לְחַיָּו כְּעֶרוּגָת
הַבוּשָׁם (ולא עֶרוּגָת). בְּתַשְׁעָה תְּקוּנָיוֹן, אֲתַתְּקֵן הַאי
דִּיקְנָא דְּזִיעִיר אַנְפִּין. בְּשַׁעְרֵי (דִּדִּיקְנָא) אוּכְמִי, מִתַּתְּקֵנָא
בְּתַקּוּנָא שְׁפִיר. פְּגָבַר תַּקִּיף שְׁפִיר לְמַחֲזִי. דְּכַתִּיב, (שיר
השירים ה) בַּחֹר פְּאָרְזִים.

ספר נפלאות הזוהר

דְּלַעֲיָלָא, צִיִּיתִין לְהֵהוּא מְלָה, [כל הפמליא של מעלה מקשיבים לדבר התורה ההוא,
וְחִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ [וחיות הקודש שמצד ז"א שיש להם ארבע כנפים כנגד חגת"ם דז"א,
מְתַרְבִּין בְּגַדְפִין, [הם מתרבות בכנפיהן, שנסלמות בשש כנפים,] וּמְתַלְבָּשֵׁן בְּגַדְפִין.
[ומתלבשות בכנפיהן, כמו שכתוב בשתים יכסה פניו ובשתיים יכסה רגליו ובשתיים
יעופין].

וְכַד שְׂאִיל לִזְוֵן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא תְּבִין וְשַׁתְּקִין, [וכששואל הקב"ה את
הנשמות אם חידשו בתורה ואינן משיבות ושותקות,] פְּדִין חִיּוֹת הַקֹּדֶשׁ מֵה פְּתִיב,
[אז מה כתוב בחיות הקודש] [יחזקאל א כה] בְּעַמְדָם [פירוש כשהנשמות עומדות
בשתיקה מדברי תורה, אז] תְּרַפְּינָה בְּנִפְיָהן, [כצ"ל] מתרופפות ונחלשות כנפיהם,
כְּמָה דְּאֵת אָמַר [כמו שנאמר] [איוב לב טז] פִּי עָמְדוּ לֹא עָנוּ עוֹד. [פי' כשעמדו

ובלשונם יכזבו לו. ויפתוהו ויכזבו לו לא כתוב, אלא ויפתוהו בפיהם. בפיהם עומד הדבר הזה, שהרי התפתה.

אמר רבי אבא, הכל הוא יפה, אבל כף למדנו, ששינינו, עולה ומסטיין. וכי הוא יכול להסטיין? כן, שהרי הוא מלף זקן וכסיל, שכתוב (קהלת ד) טוב ילד מספן וחכם ממלף זקן וכסיל. ועל זה יכול להסטיין לאדם. מה הטעם? משום שהוא נאמן על מעשי בני אדם.

בא ראה, זה בדין היחיד, אבל בדין העולם כתוב (בראשית יא) וירד ה' לראות. ארדה נא ואראה. שלא נתנה האמונה אלא בידו לבדו, שהרי לא רצה לאבד את העולם על מאמר אותו מקטרג שתשוקתו תמיד להשמיד. מנין לנו? שכתוב (איוב כח) קץ שם לחשף ולכל תכלית הוא חוקר. להשמיד הכל הוא חוקר. וזהו קץ כל בשר בא לפני, ודאי כדי להשמיד.

ובא ראה, ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על ה', כמו שנאמר. ואותו יום עומדים שני צדדים בנגד בני העולם. כל אותם שבאים לפני הקדוש ברוך הוא בתשובה ובמעשים טובים, הם זוכים להיות פתובים אצל אותו צד שהוא חיים, ומוציא תוצאות חיים. ומי שהוא מצדו, נכתב לחיים. וכל אותם שבאים במעשים רעים לאותו צד, הם נכתבים לאותו צד אחר שהוא מות, ונקרא מות, ובו שורה המות.

ובאותו יום עומדים שני הצדדים הללו - חיים ומות. יש מי שנכתב לצד החיים, ויש מי שנכתב לצד המות. ולפעמים שהעולם שרוי באמצע. אם עומד צדיק אחד

ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו. ויפתוהו ויכזבו לו. לא כתיב, אלא ויפתוהו בפיהם. בפיהם קיימא מלה דא דהא אתפתה. (דף ע"ג א.)

אמר רבי אבא, פלא הוא שפיר, אבל הכי אוליפנא, דתנן, סליק ואסטיין. וכי איהו יכול לאסטינא, אין. דהא איהו מלף זקן וכסיל, דכתיב, (קהלת ד) טוב ילד מספן וחכם ממלף זקן וכסיל. ועל דא, יכול לאסטינא לבר נש. מאי טעמא. בגין דאיהו מהימן על עובדוי דבני נשא.

תא חזי, האי בדינא דיחיד, אבל בדינא דעלמא, כתיב, (בראשית י"א) וירד יי' לראות. (בראשית י"ח) ארדה נא ואראה. דלא אתייהיב מהימנותא אלא בידיה בלחודוי, דהא לא בעא לאובדא עלמא, על מימר דההוא מקטרגא, דתיאובתיה איהו תדיר לשיצאה. מנלן דכתיב, (איוב כ"ח) קץ שם לחשף ולכל תכלית הוא חוקר. לשיצאה כלא, הוא חוקר. ודא איהו קץ כל בשר בא לפני, ודאי בגין לשיצאה.

ותא חזי, ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על יי'. כמה דאתמר. וההוא יומא, קיימין תרין סטריין, לקבלא בני עלמא. כל אינון דאתיין קמי קדשא בריך הוא בתיובתא ובעובדין טבין, אינון זכין למהוי כתיבין לגביה דההוא סטרא דאיהו חיים, ואפיק תוצאות חיים. ומאן דאיהו מסטריה, אכתיב לחיים. וכל אינון דאתיין בעובדין בישין, אינון כתיבין לההוא סטרא אחרא דאיהו מותא, ואקרי מות, וביה שריא מותא.

ובההוא יומא, קיימין אלין תרין סטריין: חיים, ומות. אית מאן דאכתיב

בעולם שעומד עליהם, כלם עומדים ונכתבים לחיים. ואם רשע אחד מכריע את העולם, כלם נכתבים למיתה.

ואתו הזמן העולם היה עומד באמצע, ואתו מקטרג רצה להסטיין. מיד מה פתוב? השמת לבך על עבדי איוב פי אין פמהו בארץ וגו'. פיון שנודע הוא לבדו, מיד החזיק בו המקטרג. ועל זה שנינו שלא צריך לאדם להפרד מכלל של רבים, כדי שלא ירשם לבדו, ולא יקטרגו עליו מלמעלה. שבתוב בשונמית, (מלכים-ב ד) ותאמר בתוך עמי אנכי ישבת. לא רוצה להוציא את עצמי מכלל של רבים. בתוך עמי יושבת עד יום זה, ובתוך עמי - בכלל אחד נודעת למעלה. וכאן איוב, פיון שנודע למעלה ונרשם, מיד החזיק בו המקטרג ואמר, החנם ירא איוב אלהים?! כל מה שפסד ממך והתחזק, לא לחנם עשה, הלא אתה שכת בעדו ובעד וגו'. אבל טל את כל הטוב שאתה עושה לו, ומיד אם לא על פניך יברכך. יעזב אותך וידבק בצד האחר, שהרי עכשו בשלחנך הוא אוכל. סלק ממנו את שלחנך, ונראה ממי הוא ואיזה צד ידבק.

מיד - ויאמר ה' אל השטן הנה כל אשר לו בידך. להראות שיראת איוב לקדוש-ברוך-הוא הוא כדי לשמר עשרו. ומכאן למדנו, שכל אותם היראים מהקדוש ברוך הוא משום עשרם או בגניהם, זו אינה יראה פראי. ועל פן קטרג אותו מקטרג ואמר, החנם ירא איוב

לסטרא דחיים. ואית מאן דאכתיב לסטרא דמות. ולזמנין דעלמא שריא באמצעיתא, אי קיימא חד זפאה בעלמא, דאכרע עליהו, פלהו קיימין ואכתיבו לחיים. ואי חד חייבא אכרע עלמא, פלהו אכתיבו למיתה.

וההוא זמנא, עלמא הוה קיים באמצעיתא, וההוא מקטרגא בעא לאסטרא. מיד מה כתיב, השמת לבך על עבדי איוב פי אין פמהו בארץ וגו'. פיון דאשתמודע איהו בלחודו, מיד אתקיף ביה מקטרגא. ועל דא תגינין, דלא אצטריך ליה לבר נש לאתפרשא מפללא דסגיאין, בגין דלא יתרשים איהו בלחודו, ולא יקטרגון עליה לעילא.

דבתיב, בשונמית, (מלכים ב, ד) ותאמר בתוך עמי אנכי יושבת. לא בעינא לאפקא גרמי מפללא דסגיאין, בתוך עמי יתיבנא, עד יומא דא, ובתוך עמי, בכללא חדא אשתמודע לעילא. והכא איוב, פיון דאשתמודע לעילא ואתרשים, מיד אתקיף ביה מקטרגא, ואמר החנם ירא איוב אלהים, כל מה דדחיל לך ואתתקף, לאו למגנא עביד, הלא אתה שכת בעדו ובעד וגו'. אבל טול כל האי טבא דאנת עבד ליה, ומיד אם לא על פניך יברכך. ישבוק לך, ויתדבק בסטרא אחרא, דהא השתא בפתורף איהו אכיל, סליק פתורף מגיה, ונחזי ממאן איהו, ובאן סטרא יתדבק.

מיד, ויאמר יי אל השטן הנה כל אשר לו בידך. לאחזאה, דדחילו דאיוב לגביה

דקודשא בריך הוא, הוה לנטרא עותריה. ומהכא אולפינא, דכל אינון דדחלין ליה לקודשא בריך הוא, על עותריהו, או על בנייהו, לאו איהו דחילו כדקא יאות. ועל דא קטרג ההוא מקטרגא ואמר, החנם ירא איוב

אלהים הלא אתה שכת בעדו וגו' מעשה ידי ברכת. ועל דא איהו דחיל לך ואתיהיב ליה רשו לקטרגא ביה, ולאחזאה, דלא פלח איוב לקודשא ברין הוא ברחימו.

דבין דאתנסי, נפק מאורחא, ולא קאים בקיומיה, מה פתיב, בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו. לא חטא ברצונו חטא, ואחר כך חטא בכל.

ואם תאמר שלא מתנסה בן אדם, הרי כתוב ה' צדיק יבחן וגו'. ומשום כך התנסה איוב. ואף על גב שלא עמד בקיומו כראוי, לא יצא מפתח רשות אדונו להדבק בצד האחר.

ובמה היה אותו נסיון שלו? שנים עשר חדשים השלטון של אותו הצד האחר, כמו ששינוי דין הרשעים בגיהנם שנים עשר חדשים, ומשום שלא דבק בצד האחר, כתוב (איוב מב) וה' ברוך את אחרית איוב מראשיתו.

רבי שמעון אמר, זה של איוב אינו נסיון של הקדוש ברוך הוא כמו נסיון של שאר הצדיקים, שהרי לא כתוב והאלהים נסה את איוב כמו שכתוב (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. שאברהם הוא בידי הקריב את בנו היחיד לקדוש-ברוך-הוא, ואיוב לא נתן כלום, ולא מסר לקדוש-ברוך-הוא כלום.

ורא נאמר לו, שהרי גלי לפניו שלא יכול לעמד בו, אבל נמסר ביד המקטרג, ובדין של הקדוש ברוך הוא נעשה, והקדוש ברוך הוא העיר את הדין ופדיו הנה אל אותו מקטרג אליו. זהו שכתוב השמט לבך על עבדי איוב וגו'.

ואתנסי, נפק מאורחא, ולא קאים בקיומיה, מה פתיב, בכל זאת לא חטא איוב בשפתיו. לא חטא ברצונו חטא, ואחר כך חטא בכל.

וא' תימא דלא אתנסי בר נש, הא כתיב (תהלים א') ה' צדיק יבחן וגו'. ובגין כך אתנסי איוב. ואף על גב דלא קאים בקיומיה פדקא יאות, לא נפק מתחות רשותא דמריה לאתדבקא בסטרא אחרא.

ובמה הוה ההוא נסותא דיליה. תריסר ירחי, שולטנותא דההוא סטרא אחרא. פמה דתנינן, דינא דחזביא בגיהנם תריסר ירחי, ובגין דלא אתדבק בסטרא אחרא פתיב, (איוב מב) וי' ברוך את (ד' ט"ז ע"א) אחרית איוב מראשיתו.

רבי שמעון אמר, האי דאיוב, לאו נסותא דנסי קדשא ברוך הוא, כנסותא דשאר צדיקיא, דהא לא כתיב והאלהים נסה את איוב, פמה דכתיב, (בראשית כ"ב) והאלהים נסה את אברהם. דאברהם, איהו בידיה אקריב לבריה יחידאי דיליה לגבי קדשא ברוך הוא, ואיוב לא יהיב כלום, ולא מסר ליה לקודשא ברוך הוא כלום.

ורא אתמר ליה, דהא גלי קמיה, דלא יכול לקיימא ביה, אבל אתמסר בידיה דמקטרגא. ובדינא דקודשא ברוך הוא אתעביד, וקודשא ברוך הוא אתער דינא (גרינא) דא, לההוא מקטרגא לגביה, הדא הוא דכתיב, (איוב א') השמט לבך על עבדי איוב וגו'.

ואתעביד, וקודשא ברוך הוא אתער דינא (גרינא) דא, לההוא מקטרגא לגביה, הדא הוא דכתיב, (איוב א') השמט לבך על עבדי איוב וגו'.

פְּתַח וְאָמַר, (בראשית ד') וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קִיץ מִפְּרֵי הָאֲדָמָה. מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא מִקֵּץ יָמִין. אִיִּהוּ דְחָה לְקֵץ יָמִין, וְאַתְקָרִיב לְקֵץ יָמִים. וְהָא אֹרְקִימָנָא, (דניאל י"ב) וְאַתְּהָ לֵךְ לְקֵץ. וְאָמַר דְּנִיָּאל, לֵאן קֵץ, לְקֵץ הַיָּמִין, אוּ לְקֵץ הַיָּמִים. עַד דְּאָמַר לִיהָ לְקֵץ הַיָּמִין. וְעַל דָּא דְּוֹד דְּחִיל וְאָמַר, (תהלים ל"ט) הוֹדַעְנִי יְיָ קִצִּי וּמִדַּת יָמֵי מַה הִיא, אוּ לְקֵץ הַיָּמִים אוּ לְקֵץ הַיָּמִין. וְהִכָּא מַה כְּתִיב וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא מִקֵּץ יָמִין, וּבִגְזִין כְּפֹךְ לֹא אֶתְקַבַּל קְרַבְנִיָּה, דְּהָא מְסֻטְרָא אַחְרָא הָוָה. (כלא).

פְּתַח וְאָמַר, (שם ד') וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים וַיָּבֵא קִיץ מִפְּרֵי הָאֲדָמָה. מִקֵּץ יָמִים וְלֹא מִקֵּץ יָמִין. הוּא דְחָה אֶת קֵץ הַיָּמִין, וְהִתְקָרַב לְקֵץ הַיָּמִים. וְהָרִי בְּאֶרְצוֹ, (דניאל י"ב) וְאַתְּהָ לֵךְ לְקֵץ. וְאָמַר דְּנִיָּאל, לֹאִיזָה קֵץ? לְקֵץ הַיָּמִין אוּ לְקֵץ הַיָּמִים? עַד שְׁאָמַר לוֹ לְקֵץ הַיָּמִין. וְעַל זֶה דְּוֹד פְּתוּד וְאָמַר, (תהלים ל"ט) הוֹדַעְנִי יְיָ קִצִּי וּמִדַּת יָמֵי מַה הִיא, אוּ לְקֵץ הַיָּמִים אוּ לְקֵץ הַיָּמִין. וְכַאֵן מַה פְּתוּב? וַיְהִי מִקֵּץ יָמִים, וְלֹא מִקֵּץ יָמִין, וְלִכְּן לֹא הִתְקַבַּל קְרַבְנִיָּו, שְׁהָרִי הָיָה מִצַּד הָאֲחֵר (הכל).

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב וְהִבֵּל הִבִּיא גַם הוּא. מֵאִי גַם הוּא. לְאַסְגָּאָה דָּא בְּדָא, קְרַבְנִיָּה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָוָה כְּלָא, וְעַקְרָא דְקְרַבְנָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וַיְהִי חוּלְקָא לְסֻטְרָא אַחְרָא, כְּמַה דְּאַתְּ אָמַר וּמְחַלְבִּיָּהוּן. וְקִיץ, עַקְרָא עַבְד מִקֵּץ יָמִים, רִזָּא דְסֻטְרָא אַחְרָא, וַיְהִיב חוּלְקָא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעַל דָּא לֹא אֶתְקַבַּל.

בְּאִיּוֹב מַה פְּתוּב? וְהִבֵּל הִבִּיא גַם הוּא. מַה זֶה גַם הוּא? לְרַבּוּת זֶה עִם זֶה. קְרַבְנִיָּו לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָיָה הַכֵּל, וְעַקְרָא הַקְרַבְנִיָּו לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְנִתְּן חֵלְקוֹ לְצַד הָאֲחֵר, כְּמוֹ שְׁנֹאֲמַר וּמְחַלְבִּיָּהוּן. וְקִיץ עַקְרֵוּ עֲשֵׂה מִקֵּץ יָמִים, הַסּוּד שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, וְנִתְּן חֵלְק לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִכְּן לֹא הִתְקַבַּל.

בְּאִיּוֹב מַה כְּתִיב, (איוב א') וְהִלְכּוּ בְּנֵיו וַעֲשׂוּ מִשְׁתָּהּ וּגְוִי, וְשִׁלְחוּ וּקְרָאוּ לְשִׁלְשֵׁת אַחֵיוֹתֵיהֶם לֶאֱכֹל וּלְשִׁתּוֹת עִמָּהֶם וַיְהִי כִי הִקִּיפוּ יָמֵי הַמִּשְׁתָּהּ וּגְוִי, וּבְמִשְׁתָּיָא בְּכָל יוֹמָא מְקַטְרְגָא שְׂכִיחַ, וְלֹא יָכִיל לִיהָ מִנָּא לָן. דְּכְתִיב, (איוב א') הֲלֹא אֶתְהָ שְׂכַתְּ בְּעַדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל אֲשֶׁר לוֹ מְסָבִיב וּלְעוֹלָם לֹא יְהִיב חוּלְקָא כָּלָל לְגַבִּיָּהּ, דְּהָא (נ"א מה) פְּתִיב (איוב א') וְהַעֲלָה עוֹלוֹת מִסֻּפֵּר כָּלָם. עוֹלָה סִלְקָא לְעִילָא לְעִילָא, וְלֹא יְהִיב חוּלְקָא לְסֻטְרָא אַחְרָא. דְּאֵלְמָלָא יְהִיב לִיהָ חוּלְקָא, לֹא יָכִיל לִיהָ לְבַתֵּר, וְכָל מַה דְּנִטְל מִדִּילִיָּה נִטְל.

בְּאִיּוֹב מַה פְּתוּב? וְהִלְכּוּ בְּנֵיו וַעֲשׂוּ מִשְׁתָּהּ וּגְוִי, וְשִׁלְחוּ וּקְרָאוּ לְשִׁלְשֵׁת אַחֵיוֹתֵיהֶם לֶאֱכֹל וּלְשִׁתּוֹת עִמָּהֶם וַיְהִי כִי הִקִּיפוּ יָמֵי הַמִּשְׁתָּהּ וּגְוִי. וּבְמִשְׁתָּהּ בְּכָל יוֹם מִצּוּי הַמְקַטְרֵג, וְלֹא יָכִיל לוֹ. מִנִּין לָנוּ? שְׁפַתּוֹב הִלָּא אֶתְהָ שְׂכַתְּ בְּעַדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וּבְעַד כָּל אֲשֶׁר לוֹ מְסָבִיב, וּלְעוֹלָם לֹא נִתְּן לוֹ חֵלְק כָּלָל, שְׁהָרִי (מה) פְּתוּב וְהַעֲלָה עוֹלוֹת מִסֻּפֵּר כָּלָם. הַעֲלָה עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְלֹא נִתְּן חֵלְק לְצַד הָאֲחֵר. שְׁאֵלְמָלָא נִתְּן לוֹ חֵלְק, לֹא יָכִיל לוֹ אַחַר כְּפֹךְ, וְעַל מַה שְׁנִטְל - מִשְׁלוֹ נִטְל.

וְאִי תִימָא אָמַאי אַבְאִישׁ לִיהָ קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ

וְאִם תֹּאמַר, לְמַה הִרַע לוֹ הַקְּדוּשׁ

ברוך הוא? אלא שאלמלא נתן לו חלק, יפנה הדרך ויסתלק מעל המקדש, וצד הקדשה מסתלק למעלה למעלה. והוא לא עשה כן, ועל פן הקדוש ברוך הוא תבע בדין.

בא ראה, כמו שהוא נפרד ולא הפריד טוב ורע, הוא דן אותו באותו אפן. נתן לו טוב, ואחר כך רע, ואחר כך החזירו לטוב. שכן ראוי לאדם, לדעת טוב ולדעת רע וליהחזיר עצמו לטוב, והוא סוד האמונה. בא ראה, איוב היה מעבדי פרעה, והוא שכתוב בו (שמות ט) הִירָא אֶת דְּבַר ה' מֵעֲבָדֵי פְרַעֲה.

בא וראה שלא רצה הקדוש ברוך הוא לעקר את איוב ממקומו, שהוא הנה מגן (את הכל רצה הקדוש ברוך הוא לעקר ממקומו, איוב היה מגן איוב) חכם היה על פרעה. כיון שנחלש, עשה נקמות לפרעה.

אמר רבי שמעון, השתא אית לגלאה רזין, סודות שנדבקים למעלה ולמטה. מה פתוב? בא אל פרעה, היה צריך (לכתוב) לך אל פרעה, מה זה בא? אלא שהכניס אותו הקדוש ברוך הוא חדרים אחר חדרים לתנין אחד עליון תקיף, שפמה דרגות משתלשלות ממנו. ומיהו? סוד התנין הגדול.

ומשה פחד ממנו, ולא קרב אלא לאותם יאורים, ואותן הדרגות שלו, אבל ממנו הוא פחד ולא התקרב, משום שראה אותו משרש בשרשים עליונים.

בין שראה הקדוש ברוך הוא שמשה פחד ושלוחים ממנים אחרים למעלה לא יכולים להתקרב אליו, אמר הקדוש ברוך

הוא. אלא. דאלמלא יֵהב ליה חולקא, יפני ארחא ויסתלק מעל מקדשא, וסטרא דקדושה אסתליק לעילא לעילא. ואיהו לא עבד כן, ועל דא קדשא בריך הוא תבע בדינא.

הא חזי, כמה דאיהו אתפרש, ולא אכליל טוב ורע, איהו דן ליה בהוא גוונא, יתיב ליה טוב, ולבתר רע, ולבתר אהדריה לטוב. דהכי אתחזי לבר נש, למנדע טוב, ולמנדע רע, ולא אהדרא גרמיה לטוב, ודא איהו רזא דמיהימנותא. תא חזי, איוב מעבדי פרעה הוה, ודא הוא דכתיב ביה, (שמות ט) הִירָא אֶת דְּבַר יי' מֵעֲבָדֵי פְרַעֲה.

הא חזי, דלא בעא קדשא בריך הוא לאעקרא איוב מאתריה דאיהו הוה מכסי (נ"א בלא בעא קדשא בריך הוא לאעקרא מאתריהו איוב הוה מכסי) (נ"א איוב חכים הוה)

על פרעה בין דאתחלש עבד נוקמין לפרעה)

אמר רבי שמעון, השתא אית לגלאה רזין, דאינון מתדבקין לעילא ותתא, מה כתיב בא אל פרעה, לך אל פרעה מיבעי ליה, מאי בא. אלא, דעייל ליה קדשא בריך הוא, אדרין בתר אדרין, לגבי תנינא תדא עלאה תקיפא, דכמה דרגין משתלשלין מניה. ומאן איהו. רזא דהתנין הגדול.

ומשה דחיל מניה, ולא קריב אלא לגבי אינון יאורין, ואינון דרגין דיליה, אבל לגביה דחיל ולא קריב, בגין דחמא ליה משתרש בשרשין עלאין.

בין דחמא קדשא בריך הוא דדחיל משה, ושלחין ממנו אחרנין לעילא, לא יכולין לקרבא לגביה. אמר קדשא בריך הוא,

(יחזקאל כ"ט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התננים הגדול הרוכז בתוך יאוריו. וקודשא בריך הוא אצטרף לאגחא ביה קרבא, ולא אתרא.

הוא, (יחזקאל כט) הנני עליך פרעה מלך מצרים התנים הגדול הרבץ בתוף יאריו. והקדוש ברוך הוא הצטרף לערף בו קרב ולא אחר, כמו שנגמר אני ה', ופרשה סוד התקמה, שהתנים הגדול הרבץ בתוף יאריו לאותם בעלי הדין שיודעים בסודות אדונים.

פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את התנינים הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למיניהם. פסוק זה פרשהו. אבל ויברא אלהים את התנינים - הוא סוד זה ליתן וכת זוגו. תנינים חסר פתוב, משום שהרג את הנקבה, והעלה אותה הקדוש ברוך הוא לצדיקים, ופרשהו. התנים הגדול - תשעה יאורים הם, שהוא רובץ ביניהם, ויאור אחד הוא שממיו שוככים, וברכות מימי הגן נופלים בו שלש פעמים בשנה. וכאשר זה שתי פעמים, מתברר אותו יאור ולא כל פך, וכשאחד בכלל לא. והתנין הזה נכנס לאותו יאור מתחזק והולך וישט ונכנס לתוף הים, ויבלע דגים מפכה מינים, ושולט ושב לאותו יאור. תשעה יאורים הללו הולכים ועולים, וסביבו פכה אילנות ועשבים למיניהם.

היאור הראשון יוצא מצד שמאל בצנור אחד ששופע ויוצא שלש טפות, וכל טפה וטפה נפרדת לשלש טפות, וכל טפה וטפה נעשה ממנה יאור אחד, ואלה הם תשעה יאורים שמתחזקים והולכים ומשוטטים וסובבים בכל אותם הרקיעים.

מפה שנסאר מאותן טפות בפסמיו לצאת, נשארת טפה אחת שיוצאת בשקט, נופלת

ביניהם, ונעשה ממנה יאור אחד. היאור הזה הוא שאמרנו שהולך פשהו שוכף.

כמה דאת אמר, אני ה', ואוקמוה רזא דחכמתא דהתנים הגדול הרובץ בתוף יאוריו לאינון מארי מדין, דינדעין ברזין דמאריהון. פתח רבי שמעון ואמר, (בראשית א) ויברא אלהים את התנינים הגדולים ואת כל נפש החיה הרומשת אשר שרצו המים למיניהם. האי קרא אוקמוה ליה. אבל ויברא אלהים את התנינים הוא רזא דא (דף ל"ד ע"ב) ליתן וכת זוגו. תנינם חסר פתוב, בגין דקטל לנוקבא, וסלקא קדשא בריה הוא לצדיקיא ואוקמוה. התנים הגדול, תשע יאורין אינון, דאיהו רביץ ביניהו, וחד יאורא איהו, דמימיו שכיכין, וברכאן דמימין דגנתא, נפלין ביה תלת זמנין בשתא. וכד תרין זמנין, מתברר ההוא יאורא ולא כל פך, וכד חד לאו הכי.

והאי תנינא, עאל ביהוא יאורא, אתתקיף ואזיל ושאת עאל גו ימא, ובלע נונין לכמה זנין, ושליט, ותב ליהוא יאורא. אלין תשעה יאורין אזלין וסלקין וסחרניה כמה אילנין ועשבין לזנייהו.

יאורא קדמאה, נפקא מסטרא שמאלא, בחד צנורא דנגיד ונפיק תלת טפין, וכל טפה וטפה אתפרש לתלת טפין, וכל טפה וטפה אתעביד מניה יאורא חד, ואלין אינון תשעה יאורין, דמתתקפין ואזלין ושטאן וסחרן בכל אינון רקיעין.

ממה דאשתאר מאינון טפין פד סיימין למיפק, אשתאר טפה חדא, דנפקא בשכיכו, נפל ביניהו, ואתעביד מניה יאורא חדא. האי יאורא איהו, ההוא דאמרן דאזלא בשכיכו.

ביניהם, ונעשה ממנה יאור אחד. היאור הזה הוא שאמרנו שהולך פשהו שוכף.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למונים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאַמִּירָן בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאַוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בת פלוגי) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתביב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתביב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתביב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

טָלָא תִשְׁבַּח מִפִּי זָרְעוֹ

סֵפֶר הַזֹּהָר הַקִּדוֹשׁ

מִנְקֵד
עִם לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ

וּבּו:
סֵפֶר הַזֹּהָר
זֹהָר תְּדִשׁ
תְּקוּנַי הַזֹּהָר

*

הַמְחַלֵּק
ל-960 קוּנְטְרָסִים
(ב-32 פְּרָכִים)

פְּרָךְ א' - חֵלֶק א'
קוּנְטְרָס מִסְפֵּר

1